

Radek „Sterakdary“ Starý

ARILA

PÁD TEMNOTY

COO
BOO

ARILA

Pád temnoty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Radek „Sterakdary“ Stary’
Arila – Pád temnoty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ARILA

PÁD TEMNOTY

Radek „Sterakdary“ Starý

COO
BOO

Copyright © Radek Starý, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-873-2 (1. vydání, 2023)

ISBN e-knihy 978-80-7661-877-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7661-878-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-879-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

PROLOG

„Vzpomínám si, jak vypadaly první okamžiky Aldolonu,“ přemítala Saari, bohyně času. „Objevila jsem se zde jako první ve chvílích, kdy život neexistoval, protože smrt si neměla co brát. Všichni vědí, že Aruuna je nejstarší. I my ale musíme spát a spočinout na staletí v klidném odpočinku, během kterého se k nám nedostane ani sám čas. Já jsem se po Aldolonu procházela jako první, ale během věků jsem často upadala do spánku. Aruuna zde byla jako druhá, ale ta spala ze všech nejméně. Proto je nejstarší.“

Saari se vydala kupředu po suché, temně fialové půdě. Zlatá přítomnost bohyně se odrážela od nesčetných krystalových rovných plošek všude kolem. Nic nemělo jasný tvar, hrouda napravo vypadala jako koule, výčnělek nalevo připomínal její vlastní ruku a půda byla nerovná a zvlněná.

Byla zde sama. Úplně sama.

V tuto chvíli si nebyla jistá, co je jejím skutečným údělem. Měla hledat život, pokud tedy nějaký existoval? Měla ho snad stvořit sama?

A tak pokračovala dál, zlatá záře z jejích ramen vyrašila do dlouhých větví, které se klikatily všude kolem ní a umožňovaly jí cítit čas. Většinou byl čas klidný, jemný, ale drtivě pevný. Teď ale cítila jeho sílu. Praskal a sršel, bzučel a burácel.

Něco důležitého se stane. Čas to vždy dokázal vycítit.

Saari uměla této síle naslouchat. Dokázala předvídat chvíle, které teprve nastanou, spatřit ty, které se udály, nebo zahlédnout okamžiky, které se nikdy nenaplní. Teď ale nedokázala vnímat vůbec nic. Znejistěla, možná nebylo co vnímat, neměla nikoho, kdo by jí pomohl. Žádného dalšího boha, byla jenom ona sama.

Byla to podivně klidná pouť, ozývalo se jen křupání suché půdy pod jejíma nohama – to jí okamžitě připomnělo chladné večery na vzdálených kopcích, kde v ohlušujícím tichu padal třpytivý sníh. Zde to bylo podobné, nic se nehýbalo, nic nevydávalo žádný zvuk, ale přesto krajina kolem byla neklidná.

Saari se probudila teprve nedávno. Mnoha věcem nerozuměla a její síly se postupně obnovovaly, ale i tak podle vrtnění času kolem poznala, že se to blíží.

Sebrala odvalu a vykročila vpřed, dokud nedorazila na zvlněnou rovinu poskládanou z nesčetných blyštivých destiček a udělala to, co se bála provést celou dobu.

Podívala se na oblohu.

Tam, na temném nebi mezi hustými potrhanými mraky, spatřila temnotu černější než nejhlubší noc. Ten pohled ji vyděsil.

Hvězdy byly rudé. Velké červené tečky rozeté všude po obloze vypadaly jako páry hladových očí. Pozorovaly bohyni času a ona si ve své obrovské síle najednou připadala tak malá. Obloha na ni rudým pohledem zírala ze všech stran.

Ale ona byla úplně klidná. Cítila totiž slova, která se rudé hvězdy snažily vyslovit. Nebyla to hrozba, nešlo ani o kletbu.

Šlo o varování.

KAPITOLA I.

Arila se opřela do měkkého polstrovaného křesla s vysokým zdobeným opěradlem a unaveně se podívala na mladou ženu před sebou, sedící na dřevěné stoličce vedle postele. Nahala velkýma hnědýma očima ustaraně pozorovala starého muže, který v hlubokém spánku nahlas pochrupeval. Pak se otočila na Arilu. „Ty nevěříš, že to zase udělá?“

Arila jenom zvedla obočí. „Ne.“

Nahala sevřela ruku na hrudi. „Nejsem lhářka.“

O tom Arila nepochybovala. Čišelo to z ní. Její široká zelená sukně, přátelský úsměv a starostlivý dotek neříkaly nic jiného. Skromná, dvěma svíčkami ozářená místnost s kuchyní v jednom rohu a postelí v druhém nevyprávěla o touze po přepychu nebo bohatství.

„Lidi často vidí věci, které tam ve skutečnosti nejsou,“ vysvětlovala Arila.

„Ale já jsem to viděla!“ naléhala Nahala a sevřela prsty starého muže. „A ty to brzy uvidíš taky. Je to... děsivé...“

„Strach má velké oči,“ uklidňovala ji Arila. „Nedávno mi jeden farmář přísahal, že hladina jezera poblíž jeho domu přesně o půlnoci zamrzne. Prý bylo prokleté. Slyšela jsem pověry o čtyřrukém létajícím běsu, jinde zase o tajemném kultu mužů a žen v černých róbách uctívajících proklaté síly...“ Povzdychla si. Tři měsíce po Rooakově smrti a lidé se zbláznili. Když věděli, že se něco děsivého blíží, viděli to na každém kroku. „Nic z toho nebyla pravda.“

„Proč jsi teda tady?“ zeptala se téměř dotčeně Nahala. „Myslela jsem, že mi chceš pomoci, ale jestli je to pro tebe taková obtíž...“

Arila v mysli zaklela a povzdychla si. Nechtěla mladou ženu osočovat, jenom nerada ztrácela čas. Čas plynul jako voda a ten děsivý

den se s každým úderem srdce blížil. Rooakův plán se jim podařilo zpomalit, ale ne zastavit. Arila odmítala věnovat jedinou myšlenku tomu, jak byl ve skutečnosti blízko.

„Možná bude tenhle případ jiný,“ uznala nakonec a Nahala přikývla.

„Přísahám, že to je něco... špatného,“ zašeptala. „Cítím to uvnitř! Zkoušela jsem pálit mourovec, ten prý zahání temné duchy, ale nepomohlo to.“

„Jak dlouho se mu to děje?“ kývla Arila směrem ke spícímu staříkovi s flekatou kůží a pár posledními stříbrnými vlasy.

„Skoro měsíc.“

Arila se zamračila. „Původně jsi mi říkala, že asi týden.“

„Já vím... To jsem řekla i ostatním ve vesnici, nechtěla jsem, aby nás odsud vykázali.“

„A děje se to každou noc?“

„Každou,“ přikývla Nahala. „Podívej!“

Stařík spal pod bílou peřinou, kostnaté ruce měl položené na hrudi a jeho dlouhé prsty sebou začaly cukat.

„Vypadá to jako ošklivá noční můra,“ řekla zahořkle Arila. Bylo už ráno. Pořádný hluboký spánek od něj nemůže čekat.

„Někdy to je silnější... Někdy i mluví...“

„Myslím, že půjdu,“ řekla Arila uctivě a postavila se na nohy.

„Ale tohle není všechno, někdy...“ zalkla se Nahala. „Myslíš, že je to normální? Mluvit ze spánku?“

„Zapomeň na mourovec,“ poradila jí Arila a přešla ke dveřím. „Dej mu radši mléko z pestřenky, to mu uklidní spánek.“

„Ne, počkej,“ naléhala Nahala.

Arila otevřela dřevěné dveře. Měla dnes příliš mnoho práce. „Pokud se stane něco dalšího, tak mě zavolej. Čekáme tady na odvoz do hlavního města, měl by dorazit...“

„Podívej!“ sykla Nahala a Arila se odevzdaně otočila.

Její pohled padl na staříka, který sebou přestal cukat. Skleněné oči měl teď otevřené a prázdným zrakem zíral do dřevěného stropu. Arile se na okamžik zastavilo srdce, něco na jeho tváři nebylo v pořádku.

„Tati, slyšíš mě? To jsem já,“ dotkla se ho něžně Nahala.

Starý Morum ale na její slova nereagoval. Místo toho vyvalil bulvy o kousek více, než si Arila myslela, že je možné, a zíral do stropu. Zaklonil hlavu a začal přidušeně oddychovat.

Arila znepokojeně zavřela dveře a přistoupila k muži blíž.

„Je v pořádku?“ zeptala se Nahala. „Můžeš mu pomoci?“

„Tohle jsem ještě nikdy neviděla,“ přiznala Arila a zamračeně starce pozorovala. Měla ho probudit? Převalit na bok, aby se mu lépe dýchalo? Nebo spíš...

„Suť! Všude jenom suť!“ vykřikl najednou stařík a obě ženy sebou cukly. Arila vykulila oči a prohlížela si jeho vyděšenou tvář s otevřenými očima, ústy, která mumlala nesrozumitelná slova, a nádechy, které ji děsily ze všeho nejvíc.

„Noční obloha, nemáme! Nemůže být!“ Morum sypal další slova. „Je tady. Stín. Pomalá voda, zakalená strachem!“

„Tati, prober se!“ Nahala s ním cloumala se slzami v očích.

„Kámen, písek a prach! Slyším. Vidím! Bolest z hlubin!“

Arila poslouchala slova, která jako by nevycházela ze staříka. „Prober ho!“

„Nejde to!“

„Suť a prach! Smrt!“

„Probud' ho!“

„Tati!“ křikla Nahala, zacloumala starým mužem a najednou se jeho křečovitě tělo uvolnilo. Oči zamrkaly a mžouraly po místnosti.

„Nahalo?“ řekl chraptivým hlasem.

„Jsem tady, tati.“

Staříkovi po nevinné tváři přeletěl stín. „Zase?“

Nahala semkla rty a lítostivě přikývla.

„Ach. Kdy tohle skončí?“ řekl a loktem si zakryl tvář. „Proč já? Proč?“

Nahala si otřela koutky očí a vyvedla Arilu z místnosti, pokračovala s ní po schodech dolů do stíny zahalené tesařské dílny. Postavila se před ni, upravila si hnědé vlasy, narovнала faldy na sukni a zkontrolovala mašli na opasku. „Co budeme dělat?“

Arila byla tím výjevem otřesená. „Nikdy jsem nic takového neviděla. Jako by z něj promlouvalo něco jiného...“

„Sousedí to po večerech slyší, bojí se jeho slov. Mám strach, co s námi udělají.“

„Já mám strach, co to udělá s ním. Nic si nepamatuje?“

„Nikdy, vždy se probudí z toho nejhlubšího spánku. Mám mu dát to mléko z pestřenky?“

Arila si raději nechtěla představit, co by se stalo, kdyby muž upadl do ještě hlubšího spánku. Dokázala by ho vůbec Nahala probudit? „Prozatím bude lepší, když budeš s ním. Zeptám se, koho budu moct. Svých přátel. I bohů. Třeba...“

„Třeba?“ zeptala se Nahala s nadějí v hlase.

„Třeba je to jenom tím, že je už starý. Obyčejné noční můry.“

Nahala přikývla, ale bylo vidět, že tomu nevěří. „Děkuju.“

„Ještě není za co. Běž za ním, nenechávej ho o samotě, rozumíš?“

Když se Arila dostala na chladný, mlhou prodchnutý ranní vzduch, ulevilo se jí. Uvnitř místnosti bylo strašné dusno, Nahala si nejspíš nedovolila ani pootevřít okno, aby záchvaty jejího otce nikdo neslyšel.

Rozhlédla se po vesnici, která se stejně jako časně ráno probouzela z hluboké noci. Širokou hlavní ulici poskládanou z neforemných, ale dokonale plochých kamenů lemovalo jenom pár malých domků. Zbytek budov z šedých cihel a slaměných střech stál opodál. Nikdo nechtěl žít hned vedle hlavní cesty, která vedla přímo do hlavního města.

Arila pokračovala dál směrem k rozcestníku na konci vesnice, kde na lavičce seděli Harari a Dola. Tedy pouze Dola seděla, Harari vypadal, že se po dřevěných prknech téměř roztéká, zatímco slepýma očima zíral na ranní oranžovou oblohu.

„Jak to dopadlo?“ zeptala se jí Dola, vysoká žena s bleděmodrou kůží, velkýma očima a dvěma růžovými rohy vykukujícími z hnědých krátkých vlasů. Na sobě měla krátkosrstý šedý kožich a černé kalhoty, které ji chránily před zimou.

„Arilo? Jsi to ty?“ napřimil se Harari ve své typické černé uniformě. Krátký plášť a modrou stuhou propletená vesta byly pro chlad-

né podnebí naprosto ideální. Hnědé vlasy měl rozčuchané. „U Světlookého, konečně. Myslel jsem, že se zblázním.“

„Stalo se něco?“ zeptala se Arila znepokojeně.

„To je to,“ odpověděl Harari. „Vůbec nic! Naprosté ticho, žádný pohyb. To všichni v téhle vesnici spí? Jak tady dokáže někdo žít? Zblázním se z toho, je to tady, jako bych seděl v naprosté prázdnotě. Žádný podnět pro mou mysl. Nic!“

„Hrozná představa,“ zakývala Dola nevěřičně hlavou. „Měl by ses naučit odpočívat, do příjezdu dostavníku to bude ještě pár chvil totiž trvat.“

„Hah!“ zasmál se Harari. „Ty si myslíš, že si můžu vybrat? Jsem vězněm své mysli, která mi nedovolí ani na okamžik polevit. Trpím tady!“

„Opět, jak hrozná představa,“ založila ruce na hrudi Dola. „Jsi v pořádku, Arilo?“

Arila přikývla a posadila se na lavičku vedle Doly. „Nejsem si jistá, co jsem viděla. Slyšela jsem spícího muže říkat věty, které nedávaly smysl, a slova, kterým jsem nerozuměla.“

„Takže si nevymýšlela?“ zeptal se Harari.

„Ani v nejmenším.“

„To je snad první...“ podotkla Dola.

Měla pravdu. Za tři měsíce od Rooakovy smrti a zformování žoldácké skupiny kolem Arily se příběhy o jejich činech rozletěly snad do celého světa. Porazili přízraky v ruinách zapomenutého města, roztrhali velkou skupinu netvorů a zmrazili rozvodněnou řeku, která ohrozila nedalekou vesnici. To poslední udělala celé jenom Arila. Vlastně většinu těžké práce odváděla právě ona. Dola se soustředila na lidi a Harari zase na informace. Tvořili dobrý tým. Při vzpomínce na dřevěné podobizny hrdinů na Araktusu se musela usmát.

Proto je lidi tak často prosili o pomoc i u těch nejbanálnějších věcí, jen aby si mohli užít jejich přítomnost. Zároveň ale nechápali, že když si je zavolají, oni pak nemůžou být někde jinde a zachránit opravdu vážnou situaci.

„Měli bychom si nechávat víc platit,“ řekla nakonec Dola. „Tak bychom se zbavili zbytečných případů a mohli se soustředit na tyhle.“

Harari se zamračil. „Víc? Pracujeme zadarmo.“

„No právě...“

Arila povzdychla, tohle téma ji akorát trápilo. Hořce si vzpomněla na první výlet do Nirturimany, kde se tolik podivovala, že nemá žádné peníze. To by se jí líbilo. „Nemůžeme si od lidí brát to poslední, co jim po pohromě zbylo.“

Dola založila ruce. Tohle téma probírali co pár dní – a vždy se dostali do slepé uličky. „Můžeme. A měli bychom.“

„Ten kovář, kterému řeka málem zaplavila dílnu, nám chtěl dát svou kovadlinu!“ namítla Arila.

„Nepraktické, ale pořád bychom to dokázali směnit za pořádný nocleh a jídlo.“

„Nemohl by dál pracovat, připravili bychom ho o živobytí. To už jsme mohli nechat řeku, ať to udělá za nás.“

Dola si promnula oči, ale dál nic neříkala a stejně tak Arila.

O chvíli později před nimi zastavil dostavník s ospalou ženou v žlutém kostýmu s čepicí, která držela otěže dvojspřeží havraních koní. Sestoupila, otevřela dveře, pobídla trojici, aby nastoupila, ale najednou se nikdo z nich ani nehnu. Arila jako by neměla sílu vstát a nastoupit do kočáru. Moc dobře věděla, co je dnes za den, a věděli to i Dola a Harari. Chvilí bylo naprosté ticho, které přerušovalo jenom nespokojené ržání koní.

„Měli bychom jít,“ poznamenala Arila, ale ani se nepohnula.

„Já ti nevím,“ řekl Harari. „Nějak... Nějak mě to přešlo.“

„Možná bychom se mohli otočit a jet někam jinam,“ připustila Dola.

Koně se ošili ještě jednou, jeden z nich začal kopytem rýt do země tam, kde končily dlažební kostky a ze sněhové pokrývky trčelo pár stébel trávy.

Dola pak vstala a Arila byla ráda za její odhodlanost. Konečně někdo udělal první krok a zbytek neměl jinou možnost než následovat. Než se ale Arila stihla zvednout z lavičky, Dola prošla kolem dostavníku a nechala za sebou otevřená dvířka, otrávenou ženu a její neklidné koně, kteří se čím dál více vzpouzeli.

„Co je to?“ zeptala se Dola.

Arila zamžourala do oranžového ranního oparu. Slunce právě vycházelo a spatřit cokoli vzdálenějšího než pár metrů bylo téměř nemožné. Vstala, přešla k Dole a pak to uviděla.

Dlouhý stín, který vrhalo něco visícího ve vzduchu. Temná silueta.

Arila znejistěla, když se ta věc ještě víc přiblížila.

„Harari, je tady přízrak!“ křikla na něj.

Jeho mléčné tělo vřelo a bublalo. Hlavu měl protáhlou, dvě paže roztažené do stran dvakrát tak dlouhé než člověk a nohy malé, téměř zakrnělé. V bublající hrudi byla jediná neprůhledná věc, černý špičatý předmět. Jeho srdce. Arila musela ale zamžourat, protože se zdálo, že jeho srdce nemá jenom dva hroty, jeden nahoru a druhý dolů, ale ještě dva do stran, které vytvářely tlustý špičatý kříž.

Vtom se přízrak ladně pohnul. Nezaútočil, roztáhl paže a Arila spatřila, že nemá jenom dvě. Držel je skryté na sobě. Měl celkem čtyři dlouhé ruce.

Arila tasila svůj krátký meč. Otevřela lahvičku s aurou a nechala zářivý dým stoupat do ocelové čepele. Ocelová zbraň z Citadely byla každým okamžikem lehčí, více a více zářila modrou barvou a pro přízrak byla nebezpečnější. Zbytek lahvičky vstřebala do ruky, kterou meč držela. Nebyl to tak efektivní způsob používání aury jako její nabití přímo do fragmentu v hrudi, jak to dělali Dola a Harari, ale fungovalo to.

Dola převrátila celou lahvičku do své fialové sféry a Harari udělal totéž se svým ostře řezaným krystalem. Oba nechali svůj fragment myšlenkou zmizet a všem třem se rozzářily oči. Arile jedno bílou a druhé temnou barvou, Dole fialovorůžovou a Hararimu jasně azurovou.

Byli připraveni k boji, koně se úplně splašili a žena odjela z cesty pryč. To bylo jenom dobře, tohle nebylo místo, kde by měl kdokoli zůstat.

Arila si nejistě prohlížela čtveřici paží. „Viděla jsi někdy něco takového?“

Dola jenom zavrtěla hlavou. „V životě jsem o něčem takovém neslyšela, myslela jsem, že přízraky můžou mít ruce jenom dvě!“

„Je to to jeho zvláštní srdce,“ poznamenal Harari. „Z těch jeho čtyř špic proudí velká síla, která zakřivuje prostor víc než u obyčejného přízraku, takže pravděpodobně...“

Jeho výklad přerušil nepřítel, který jediným ladným pohybem vyplul vpřed, rovnou k nim. Arila nečekala, skočila před své přátele a zaujala bojový postoj.

Přízrak se napřáhl a jednou z pravých rukou švihl po Arile. Nebyla si jistá, co má od nepřitele čekat, a tak neútočila. Rozhodla se zatím jenom pozorovat, jak se pohybuje, co dokáže. Uskočila.

Nestačilo to.

Svým zrakem spatřila, jak se stříbřitá silueta čtyř ostrých drápů přibližuje. Koutkem oka viděla, jak se svět kolem ní a přízraku stahuje, jako by stála na ubrusu, který si nepřítel přitahuje k sobě.

Na poslední okamžik skočila ještě jednou, ale tři drápy ji sekly do levé paže a roztrhly jí černou vestu i s kůží pod ní.

Arila vyjekla bolestí. Rozběhla se pryč, ale najednou si s hrůzou uvědomila, že i když utíká, vzdálenost od přízraku ani k jejím přátelům se nemění. Čtyřruký přízrak ladně máchal rukama a přitahoval si k sobě snad celý svět.

Skočila v zoufalém pokusu dostat se od něj, ale zády jí proletěla otřesná bolest, když ji nepřítel znovu zasáhl. Tentokrát okamžitě ucítila teplou krev.

„Křiví prostor kolem sebe!“ křikl Harari. „Nemá cenu utíkat!“

Arila se otočila na záda a spatřila přízrak opět jediný krůček od sebe. Chystal se k dalšímu útoku. Bolest v zádech byla neuvěřitelná, hlava se jí začala točit a na střevech se udělal uzел.

Vztáhla levou ruku a za doprovodu stříbrného kouře přikázala teplu v těle nepřitele, aby přešlo do ní.

Průhledné tělo přízraku se začalo zakalovat, jak dosud vroucí voda uvnitř chladla a začala mrznout, měnit se v krystalky ledu. Když už se ale zdálo, že se něco začalo dít, přízrak byl najednou daleko. Příliš daleko.

Ani se nepohnul a Arila pořád ležela na zemi. To jenom svět mezi nimi se narovnal a natáhl do takové míry, že její síly na něho už nedosáhly.

Stáhla ruku, uvažovala, co dál, když vtom se přízrak znovu přiblížil, aniž by se pohnul. Svět se zmáčkł a on stál rovnou před ní, dvě levé paže natažené k obloze, připravené k útoku.

Vtom jí hlavou proletěla silná bolest doprovázená fialovým světlem. Dola předstoupila před Arilu, obě ruce natažené k nepříteli, a vydávala zvuk, který Arila cítila až ve svalech a kostech. Bolest, strach. Nejistota. Skřípání nože na skle, dření provazu o kůži, pálení plic v hrudi. Nedokázala to popsát.

Jasně ráno potemnělo, jako by se terén kolem dokola roztrhal a proměnil v nejčernější temnotu. Slunce změnilo barvu na tmavě rudou a Dolin hlas se prohloubil, až zněl jako zemětřesení.

„Na tomto světě pro tebe není místo!“ řekla Našeptávačka.

Arila cítila, jak se jí ze ztráty krve točí hlava, ale s vypětím se postavila na nohy, odolávala touze od Doly utéct. Věděla, že se na ni nesmí ani podívat. Ty oči, ty rohy...

Přízrak zaváhal. Přeletěl k malému domku nalevo, chytil jeho slamenou střechu, drápy zabořil do kamenné zdi a začal ho lámat. Nejspíš chtěl získat pevnou půdu pod nohama. O okamžik později se z trosek ozvaly výkřiky.

„Držím svět napnutý!“ zavolal Harari a Arila si všimla, jak vytáhl svou modrou zářící dýku a zabodnul ji do prostoru mezi dvěma kameny. „Do něj!“

Na nic nečekala a shlédla na prsteny na ruce. Zkoušela používat náhrdelník, ale cítila se mnohem lépe, když měla uloženou sílu pořád před očima. Na prostředníčku měla železný prsten, po kterém tančily bílé žilky, a na prsteníčku měděný s oranžovými žilkami. Neměla ráda, když byly prsteny na sousedících prstech a dřely o sebe. Teď ale ten měděný zmizel a ona ucítila sílu, kterou doprovázela hlasitá kovová rána.

Spotřebovala probuzenou měď a celé její tělo se změnilo. Tmavě hnědé vlasy začala nadnášet ohnivá záře, jako by byla pod vodou. Runy na jejích pažích se rozzářily oranžovým světlem a pára stoupající z celého těla zahojila všechny rány.

Měď byla pro Arilu ze všech kovů nejužasnější.

Dolina síla pohasla a svět se vrátil do původní zlatavé záře časného rána. Arila při pohledu na čtyřruký přízrak ucítila hněv, vyskočila

dopředu, vztáhla paže a z nich vyšlehly žhavé plameny doprovázené těmi stříbrnými.

Přízrak na okamžik zmizel v burácejícím ohnivém tornádu plném zářivých barev, a když se pak znovu objevil nad hořící střechou, zčernal kousavým plamenem. Ten byl mnohem nebezpečnější než obyčejný oheň, vstupoval do věcí kolem. Kámen pod střechou budovy byl rozžhavený červenými žilkami a všude se linul kouř.

Arila věřila, že lidé uvnitř si poradí. Musela přízrak zastavit. Její meč ležel někde za ní, ale teď ho nepotřebovala. Napřáhla se, jako by chtěla do poletujícího nepřítele udeřit pěstí, a ohnivé jazyky doprovázely úder. Jiskry létaly všude, přízrak se otrásl, na ruce měl černou popáleninu. Oheň posílený aurou byl pro něj smrtící, stejně jako pro ty dvouruké, zjistila ke své radosti Arila.

Nepřítel máchl pažemi a přeplul bokem v marném pokusu utéct. Arila po něm vystřelila další žhavý proud, který se o jeho tělo rozbil jako voda o kámen. Přízrak zavrával, snažil se uhnout, ale ona mu to nedovolila.

„Arilo!“ ozvalo se někde v dálce za ní.

Nemohla tomu teď věnovat pozornost, přízrak byl oslabený. Šlehla po něm další oheň a ještě jeden. Jednou se netrefila a zasáhla Nahalin dřevěný dům a vmžiku ho zapálila. Šlehla znovu a ještě jednou. Vrhala po přízraku jeden plamen za druhým, ale on se odmítal vzdát a hledal příležitost zaútočit. Kroužil kolem ní jako dravý pták.

„Arilo!“ ozval se hlas znovu, intenzivněji. Byla to Dola?

Ona ho však ignorovala a vyběhla kupředu. Runy na jejích pažích pohasly až k zápěstí. Měla v sobě dost síly jen na poslední útok a ten byla odhodlaná nepromarnit.

Přízrak se zastavil ve vzduchu a Arila máchla rukama v klamném útoku. Přízrak sebou škubl do strany a ona teprve pak vystřelila poslední salvu. Přízrak ale hbitě uhnul a plameny neškodně proletěly za něj.

Vlasy jí padly k ramenům, když v nich pohasla síla, stejně jako ve všech runách na pažích. Přízrak visel ve vzduchu celý ožehnutý, ale jeho ruce se začaly rytmicky pohybovat, jako by ve všech čtyřech držel neviditelnou kouli.

„Už ho neudržíme!“ ozvalo se Harariho zakvílení.

Arila musela zaútočit znovu, pokud přízrak dostane příležitost zase křivit svět kolem, nebude se moct bránit. Spatřila svůj aurou nabitý meč ležící na zemi. Vyběhla kupředu, ale vtom ji něco chytilo za rameno. Otočila se a spatřila Dolu.

Její rudé oči žhnuly jako dva uhlíky, rohy byly zkroucené a černé, kůže bílá jako sníh. „Prober se, Arilo!“

Vše se ve stejné chvíli vrátilo zpět. Dola byla vysoká, pohledná žena s bleděmodrou kůží a očima, které nežhnuly nenávisť. Arila se na ni otřeseně dívala.

„Podívej, cos provedla!“ ukázala Dola na domy okolo. Všechny byly v plamenech. Dřevo a sláma praskaly, kouř se valil všude kolem. Ozývalo se kašláni i nařikání. Arila si uvědomila, že všechny domy zapálila. Ale přece nejsou lidé uvnitř neschopní a nezůstanou tam, aby uhořeli?

„Přízrak napáchá mnohem větší škody, pokud ho nezastavíme!“ křikla.

„Musíš být opatrná!“ snažila se Dola přehlušit burácení ohně. Ozvalo se zvonění zvonu, vesničané se v dálce připravovali s vědry s vodou, ale báli se přiblížit. Dveře se otevíraly, lidé nakukovali do časného rána.

„Nemůžu!“ syknul Harari a svalil se na zem. „Pouštím to!“

Vtom se přízrak přirítíl před Arilu znovu, ale než stihl zaútočit, ozvalo se kovové rachocení, když popáleného nepřítel omotal kovový řetěz s háčky.

Přízrak začal šílet, z míst, kde se ho řetěz dotýkal, vycházela pára a syčení. Bránil se, vyletěl do výšky a snažil se řetěz přerušit. Když jeden ze článků konečně praskl, proletěl kolem něj další aurou nabitý kov. Nepřítel se rozhlédl, máchl rukama a vzlétl.

Arila ho zadýchaně sledovala, dokud nezmizel za jedním z kopců za vesnicí.

Ve stejnou chvíli se kolem začali hemžit lidé s vědry.

„Jste v pořádku?“ ozval se za nimi známý hlas. Arila se otočila a spatřila Aradana, vedoucího komanda samotné bohyně Aruuny, jak se zástupem vojáků v plné plátové zbroji s kušemi pozorují oblohu.

Arila nejistě přikývla. Na zádech ještě cítila chladné drápy přízraku, ale bolest už byla pryč.

Aradan si její potrhané oblečení nejistě prohlédl. Dlouhý nos, mírné strniště na ostré bradě a azurově rozzářené oči jí ale o chvíli později daly pokoj. „Tohle je jeden z těch nejhorsších.“

Dola se ošila. „Nikdy jsem žádného se čtyřma rukama neviděla.“

Aradan přikývl. „Tady v okolí Raalmy budeš mít příležitostí více než dost.“

Arila pozorovala vesničany, jak usilovně hasí požáry, a vytáhla z kapsy další měděný prsten. Ten na sobě ale neměl žádné tančící žilky. Nebyla to probuzená měď, jenom ta, kterou u sebe měla dost dlouho, aby si na její přítomnost zvykla. Přešla k hořícímu domu na druhé straně cesty, vztáhla ruku a vstřebala veškeré teplo. Plameny okamžitě uhasly a vystřídal je hustý černý kouř. Prsten se nepatrně rozrostl a rozzářil.

„Jsi v pořádku, Harari?“ zeptala se. Harari se o holi roztřeseně postavil na nohy a promnul si spánek.

„Byl tak silný... Silnější než kterýkoli jiný přízrak.“

„Já vím. Zvládl jsi to skvěle,“ poplácala ho po zádech.

„Hrom mě vem, tohle jsem nemyslel, když jsem říkal, že se tady nudím.“

Aradan s Dolou přistoupili k nim. „Jsem rád, že jste celí. Bohové by mi neodpustili, kdybych vás nedovezl v pořádku. Obzvlášť v tak důležitý den.“

Euforii z ukončeného boje vystřídala nejistota z toho, co se bude dít. Dnes byl ten den...

„Myslela jsem, že nás měla odvést ta žena s dostavníkem,“ namítla Arila a otřela si zpoceně čelo.

„My jsme měli sloužit pouze jako doprovod,“ uklonil se jí Aradan. „Když jsme uviděli kouř a zaslechli povyk, rozhodli jsme se přijít dříve. Nesmíme moc otálet, tady si poradí. Podívejte se, jak se nám vyjasnilo počasí. Mají přijít bouřky, nečekal jsem, že oblohu vůbec uvidíme.“

Aradan ukázal směrem, kterým pokračovala dlážděná cesta. Kroutila se jako dlouhý had směrem k úpatí neuvěřitelně vysoké

hory z hnědého kamene pokrytého zářivým sněhem. Byla to ale špička hory, která zaujala Arilu nejvíce.

Vypadalo to, že se oddělila od zbytku, a teď se záhadně vznášela, udržovaná před úplným oddělením čtyřmi masivními dlouhými řetězy vycházejícími z okraje useknuté špičky. Létající špičku tvořila zespodu černá hornina, ale její vršek patřil nespočtu vysokých budov, které prorážely oblohu.

A nad tím vším to uviděla. Vysoko na tmavě modré obloze viselo něco temného. Černá hvězda, tmavý bod na nádherné obloze, za kterým se táhl kouř se spoustou malých úlomků. Byla už tak blízko. Každým dnem se zvětšovala. A dnes byl ten den.

Arila se kousla do rtu.

Dnes byl ten den, kdy měla Černá hvězda dopadnout.

„Jdeme!“ přikázal Aradan. „Cesta do Raalmy čeká.“

KAPITOLA II.

Arila se posadila do prostorného kočáru na měkkou sedačku ve směru jízdy, Dola zaujala místo vedle ní a Harari trojici uzavřel. Proti nim se posadil Aradan, na rozdíl od ostatních vojáků na sobě neměl plnou plátovou zbroj, ale lehkou koženou tuniku s dlouhými rukávy, takže mohl dovnitř úzkými dveřmi projít.

„Myslím, že tohle bude lepší,“ uznal a pohodlně se posadil. „Bude lepší vás mít pod dohledem, abyste se nepustili do záchrany další vesnice.“

Dostavník se rozjel a překvapivě plul po cestě téměř bez drkocání. Arila se usmála. „Na tohle si ráda zvyknu.“

Dola příkyvovala. „Taky jsem zvyklá na jiné dopravní prostředky, ve kterých se člověk z toho kodrcání téměř neudrží na sedačce.“

Arila se usmála. „A taky je to o tolik tišší.“

„O hodně! Zároveň každou chvíli nezpomaluje a cestující nemusí jít natahovat tu ztuhlou pružinu.“

„Skončily jste?“ zeptal se Harari. „Neuvěřitelné...“

Arila s Dolou si vyměnily pobavené úsměvy.

„Není třeba na nikoho ukazovat prstem,“ pokračoval Harari, „obzvlášť ne na mě! Můj samohyb měl jiné přednosti... A hlavně nedostatky. Hodně nedostatků... dobře... tak já se zeptám. Jak může být tenhle prokletý vůz tak stabilní a pohodlný? Připadá mi, že jsme se ani nerozjeli, je v tom nějaká božská síla?“

„Samohyb...“ pronesl hořce Aradan, „jsem rád, že ten plán fungoval.“

Arila si uvědomila, že naposledy ho Aradan viděl ve chvíli, kdy jim ho před Citadelou pomáhal roztlačit, a vzápětí odběhl zdržet Rooakovy vojáky. „Jsem ráda, že tehdy fungoval.“

„Jen tak tak,“ odpověděl Aradan. „Doufal jsem, že mě nezabijí, a věděl jsem, že v lepším případě budu muset po tomhle kousku strávit hodně času v péči lékařů. Myslel jsem si, že to bude se zlámanými kostmi, ne s poničenou myslí.“

Po tváři mu přeletěl bolestivý úškleb. Arile připadal... jiný. Byly to jeho oči, které jí připadaly zlomené. Netušila, čím si musel projít.

Aradan se ale okamžitě na Harariho přátelsky usmál. „Žádná božská síla v tom není, jenom spousta kovových součástek, které dali dohromady chytří lidé.“

Harari nic neříkal, jen tiše praštil pěstí do kolene.

Arila vyhlédla z okénka na tenkou vrstvou sněhu pokrytou půdu, ze které sem tam trčelo pár suchých stébel, které tu zbyly po sklizni kukuřice ara. Podívala se za sebe a prohlížela si oblohu, na které pluly pouze husté bouřkové mraky. „Hlavně že ses z toho vyléčil tak rychle, bála jsem se o tebe.“

Aradan se znovu šarmantně usmál. „Pár měsíců navíc na lůžku by mě nezabilo, ale nešlo to. Nejsem si jistý, jestli tohle je doba, kdy si člověk může dovolit být slabý a jen tak odpočívat.“

Dola se napřímila. „Takže jich je tady víc? Těch čtyřrukých?“

„Mnohem víc,“ přikývl Aradan, „jsou silnější, rychlejší. Předvoj Černé hvězdy. Naštěstí víme, jak proti nim bojovat.“

Arila zpozornila. „Je v tom nějaký trik?“

„Jsou to prostě další přízraky,“ pokrčil rameny. „Nic víc. Aura je spálí, mimo dým nejsou tak chránění.“

„Takže ten pár rukou navíc,“ uvažovala Arila, „to je to, co jim umožňuje křivit svět kolem sebe? Nemohla jsem se před tím vůbec bránit.“

„Vypadá to tak. Za poslední měsíce se všechna síla města soustředila právě na obranu proti dýmu a přízrakům, každý voják je teď vyzbrojený a ví, jak je zahnat. Podobně jako ty, Harari, se svou dýkou pro Volarunan. Zacházel jsi s ní dobře, ale musíš být opatrný, jinak se ti zlomí.“

„Já vím, měl jsem dvě,“ odpověděl klidně Harari a nastalo ticho. Aradanovi z tváře zmizel jeho přátelský úsměv.

„Co?!“ syknul na něj.

„Je to vlastně legrační historka,“ vyprávěl Harari pobaveně. „Z Citadely jsem si odnesl dvě ty modré svítící dýky. Byly skvělé! Velmi zajímavé z pohledu Splétače.“

„A nesmírně drahé...“ dodal Aradan skrz zatnuté zuby.

„Jo, jasně. Takže pár dní po tom všem jsem jednu ztratil, dělo se toho tolik, že...“

„Ty jsi ji ztratil?!“ vyjekl Aradan. „To je vtip?!“

Harari zvedl obočí. „Uklidni se, Aradane. Všechno je v pořádku, o pár dní později jsem ji našel, ale co bylo nesmírně zajímavé, její čepel byla celá popraskaná, vyzářovala z ní mnohem menší síla než z té první, kterou jsem měl celou dobu u sebe.“

Aradan zabořil tvář do dlaní a chvíli nebyl schopný promluvit. Když našel sílu, podíval se Hararimu přímo do jeho slepých očí a pomalu vysvětloval. „Ty dýky jsou nesmírně citlivé. Musíš se o ně dobře starat. Nejlépe každý den, jinak se doslova rozpadnou v prach!“

„Já vím!“

Aradan se napřímil a ve tváři se mu objevil chladný, neúprosný výraz. „Jak to víš?“

Harari chvíli neodpovídal. „Zkusil jsem ji nechat jen tak ležet na stole, vytaženou z pouzdra.“

Aradan zaklonil hlavu a bolestně zíral do černého polstrovaného stropu.

„Chtěl jsem to zkusit jenom na pár dní.“

Aradan vydal zoufalý hrdelní zvuk a Arila se nemohla bránit smíchu. Pak se znovu naklonil k Hararimu. „Mohls ji prodat. Víš, jak jsou cenné?“

„Mno, tamta na stole už nejspíš moc ne.“

„Jejich cena...“ pokračoval Aradan, „byla vždy tak vysoká, že se nepočítala v žádné měně, ale na lidské životy, které mají být nevyčísitelné!“

„Chceš tu druhou?“ vytáhl Harari dýku i se zdobenou bílou pochvou. „Vezmi si ji.“

Aradan zoufale sevřel pěsti. „Posloucháš mě vůbec? Nemůžeš mi ji jen tak dát, je tvoje!“

„Zdá se, že ty je zbožňuješ více než cokoli jiného.“

„Nemůžu ji přijmout. Svou jsem ztratil.“

„Jak je jedna dýka drahá?“ zeptala se Dola.

Aradan si promnul oči. „Mohla by sis koupit malé město.“

„Vážně?“

„A všechny lidi uvnitř.“

„Za tuhle dýku?“ kývla k ní Dola.

„Další se vyrobí nedají,“ pokrčil rameny Aradan. „Je jich na celém světě už jenom pár. V Raalmě není mnoho předmětů, které by měly větší cenu.“

„Tak to jsem zvědavý!“ poznamenal Harari, vytáhl lahvičku s auru a trochu jí vstřebal.

Aradan jenom odevzdaně padnul do sedačky. „To nás čeká zážitek...“

Pokračovali až k úpatí vysoké hory a s každou ostrou zatáčkou pak stoupali výš a výš, až najeli na krátkou příjezdovou cestu, která končila u malé pevnosti vytesané rovnou do skály. Projeli otevřenou kovovou bránou a ocitli se na malém náměstí obklopeném masivem hory.

„Dál budeme muset jít pěšky,“ řekl Aradan, vystoupil a Arila ho následovala. Jednopatrové budovy po stranách vypadaly spíš jako skladiště se zamřížovanými okny a pevnými dveřmi. Jediná budova, která působila téměř obyvatelně, byla třípatrová věž se skleněnými okny hned před vstupem k železnému zařízení, ze kterého se Arile zatočila hlava.

„Tohle je něco pro tebe,“ zašeptala pobaveně Dola a přešla ke dvěma stříbrným branám, které blokovaly vstup k nekonečně hlubokým šachtám se čtyřmi masivními řetězy táhnoucími se ve žlabu nesmyslně vysoko. Před nimi stála čtveřice pracovníků v šedých uniformách s dlouhými tyčemi. Arila v mysli proklela toho hlupáka, který měl skvělý nápad postavit město tak vysoko.

„Nemohl by mě někdo nahoru přenést?“ zeptala se Arila a podívala se na Harariho a Aradana.

„Je to opravdu vysoko,“ odmítl Aradan.

„No právě.“

„Ne, to zvládneš. Spotřebovali bychom příliš mnoho aury.“

Arila se snažila neuvažovat nad tím, co ji čeká, ale to jí vydrželo pouze pár okamžiků. V levé šachtě totiž začala sestupovat krytá dřevěná plošina, která se s cvakáním a vrzáním zastavila přesně před brankou, zrovna ve chvíli, kdy se z temné hlubiny právě šachty vynořila druhá prázdná plošina. Branky se otevřely, lidé začali vystupovat, pracovníci směřovali tok davu tyčemi a Aradan je pobídl, aby vešli do té pravé.

Arila nevěřicně pozorovala tváře těch naivních hlupáků, kteří právě vystoupili a očividně lehkomyšlně riskovali své životy. Tohle nemohlo být bezpečné, ale po tom rozvrzaném výťahu v Nirturimaně a jejím šíleném kousku na Citadele neměla možnost odporovat.

Vstoupila na dřevěnou plošinu, její dunivé kroky okamžitě zpochybnily pevnost konstrukce pod ní, ale než se nadála, branka se zavřela, stroj začal vrzat a cvakat a oni se vydali směrem nahoru. Výťah měl naštěstí i vnitřní dveře, které se zaklaply a propouštěly chladný vzduch dovnitř jenom malými okny. Základna pod nimi se začala zmenšovat a klikatící se cesta, po které právě přijeli, byla na jednu tenká jako nit.

„To je nádherný výhled,“ poznamenala Dola a přistoupila k mřížím.

Arile se potily ruce, otočila se zády k otevřenému prostoru a pozorovala dvojici ozubených kol u jednoho z řetězů, jak se zahryzávají do jednotlivých ok a táhnou je nahoru.

„Jen počkej, až budeme úplně nahoře, to je teprve výhled. Raalma je úžasné město.“

„Jak vůbec něco takového postavili?“ zeptala se Arila ve snaze se rozptýlit. Aradan si teprve teď všiml, že je otočená na druhou stranu než všichni ostatní.

„Podle pověstí to trvalo celé generace. A taky si to vyžádalo velké množství síly jedné bohyně, která musela držet špičku skály ve vzduchu, než se ji lidem podařilo připevnit řetězy.“

„Takže...“ zeptal se Harari, „to město skutečně levituje ve vzduchu? Není to jen trik?“

„Pouze vliv aury,“ vysvětloval Aradan. „Uvnitř celé hory se nachází unikátní krystaly quara, na špičce jich bylo nejvíce. Když se nabíjí aurou, vyletí k obloze.“

„Je to bezpečné?“ zamumlala Arila.

„Raalma stojí už několik tisíc let.“

„Fascinující! To musí vyžadovat obrovské množství aury!“ poznamenal Harari. „Kde ji město bere?“

„Je tak vysoko na obloze,“ uvažovala Dola. „Z blesků?“

Aradan zavrtěl hlavou. „To je jedna z pověr o Raalmě. Blesk sice z nebe dokáže svést spoustu aury, ale to by jich na město muselo dopadnout tolik, že by ho úplně zničily. Stejně tak se říká, že se Raalma dokáže v případě smrtelného nebezpečí od řetězů odpojit a uletět, ale nic z toho není pravda. Kdyby se město od řetězů odpojilo, okamžitě by se převrátilo.“

„Tak odkud ji berou?“ naléhal Harari.

„Ze vzduchu,“ pokrčil rameny Aradan. „Aura se nachází ve velké výšce a jednou za týden sestoupí níž, Raalma je v ní ale téměř každý den ponořená, protože je tak vysoko.“

„To je vážně skvělý!“ zamumlala Arila a uvažovala, jak takové město nemůže mít dost aury na skok dvou lidí.

„Čtyři řetězy...“ uvažoval Harari. „Svým zrakem Splétače nevidím na takovou dálku. Myslel jsem si, že je to jenom dekorační prvek.“

„Můžu tě ujistit, že jde o mnohem více. Každá ze čtyř stanic na okraji hory je velice komplikované zařízení o velikosti malé pevnosti. Na obrovskou dálku spolu komunikují, drží město ve vodorovné poloze, řetězy se musí olejovat, brousit, překovávat...“

„Vyznáš se,“ podotkla Dola. „Myslela jsem, že jsi velitelem komanda Aruuny – jsi taky správce řetězů?“

„Dalo by se to tak říct,“ odpověděl Aradan, když se konečně postavili. Dveře se otevřely, brána před nimi se s vrzáním odklopila a Arila téměř vyskočila na pevnou půdu před nimi.

Dřevěná podlaha zde byla mnohem pevnější a táhla se dál v oblém tunelu plném lidí nastupujících na prázdnou platformu.

„Tady jste!“ roztáhl ruce široký muž s udržovanou bradkou a posledními chomáči tmavých vlasů na hlavě. Černá róba se zlatým

vyšíváním se mu vlnila přes velké břicho, když přistoupil k Arile a pevně ji objal. „Už jsem se začínal obávat!“

Ona jeho gesto nejistě opětovala. „Ve vesnici byly problémy.“

Když pevně objetí skončilo, muž přestoupil před Arilu a zadíval se jí rovnou do očí. „Jsem opravdu rád, že jsi konečně tady, Arilo.“

Aradan přistoupil k nim a zdvořile promluvil. „Dovolte, abych vám představil svého otce. Alisan Verusi.“

„Potěšení je na mé straně,“ snažila se o uctivý pozdrav. „Tohle jsou mí přátelé, Harari a Dola.“

„Rád vás poznávám,“ řekl Alisan, aniž jim věnoval jediný pohled, a pořád zíral na Arilu. „Je to velká čest, že jste přišli do Raalmy přímo přes dům Verusi. Ten nejbezpečnější, rád bych dodal!“

„Půjdem?“ zeptal se Aradan a jeho otec ho téměř sežehl pohledem.

„Samozřejmě,“ usmál se pak znovu šarmantně. „Nechceme nechat bohy čekat, že? Připravil jsem pro vás...“ Zarazil se, když konečně věnoval pohled Dole a Hararimu. Byla to ale Dola, kterou si dlouze prohlížel.

„Něco je v nepořádku?“ zeptala se suše.

Na jeho tváři se okamžitě rozprostřel vlídný úsměv. „Ale kdepak, já jsem jenom... Je zvláštní vidět lidi, jako jsi ty, mimo město...“

„To jsem slyšela,“ řekla Dola ostře. „Raalma je svým přístupem známá.“

Alisan si ji přeměřil nejistým pohledem, otočil se na patě a vedl skupinu do pravé chodby oválného tunelu. „Je to velká čest, dovolte mi, abych vás aspoň provedl strojoვნou! Tolik toho musíte vidět!“

„Nemáme čas, otče.“

„Ale určitě máme. Kdy jindy se vám naskytne možnost prohlídky vedené samotnou hlavou domu Verusi!“ Alisan je dovedl až na konec zužujícího se tunelu k zamčeným dveřím. Pak vytáhl jeden z klíčů, který mu visel na krku, dveře odemkl a pobídl je, aby vstoupili.

Arilu do tváře okamžitě udeřilo ostré světlo a chladný víchr. Ocitla se ve vysoké dlouhé jeskyni, z jejíž levé otevřené strany vycházely dva obrovské články masivního řetězu ukotveného v neko-

nečně komplikovaném stroji na druhé straně. Kolem něj pobíhali lidé, tahali za páky, četli měřidla a promazávali pohybující se kola.

„Tohle je Umatar!“ zahlásil hrdě Alisan a vedl je po schodech dolů k děsivému stroji, který v obrovském zubu držel oko velkého řetězu. Teprve když sestoupili o kousek níže, spatřila Arila další články obřího řetězu, který se táhl dál k obloze.

„Umatar?“ zeptal se Harari. „Tenhle stroj má jméno?“

„Není to stroj!“ opravil ho vážně Alisan. Dovedl skupinu dolů mezi pobíhající dělníky přímo k zařízení a položil levou ruku na jeden z kovových plátů. „Je to srdce celého města. Tiká, vrže a třese se. Držíme jím Raalmu ve vzduchu, je to umění!“

„Neuvěřitelné!“ zaplesal Harari nad strojem, který Arilu příliš nezajímal. „Mohl by mi jeden z pracovníků vysvětlit, jak fungují jednotlivé části? Třeba ta soustava pružin napravo, k čemu to je?“

„V žádném případě!“ odmítl rázně Alisan. „Funkce Umataru je největším tajemstvím města, které zná jen pár vyvolených! V nepovoláných rukách by taková informace mohla napáchat velké škody!“

„Takže jsou tady tři další takové stroje?“ zeptala se Arila. Snažila se ujistit, že je město bezpečně ukotvené.

„Ano,“ mávl rukou Alisan. „Každá z rodin starajících se o jedno kotviště má svůj. Dům Lergont je na západě, Hebai na severu a dům Nasaian na východě. Pokud se ptáte mě, tamtudy bych do města tedy nešel, ani kdyby to byla ta poslední cesta!“ zasmál se od srdce. „Divím se, že ještě nenastal převrat a jejich pozici nepřebrala jiná rodina! Hruža! Skutečně hruža!“

„Musíme už opravdu jít,“ naléhal Aradan.

„Ale vždyť jste ještě nic neviděli. No dobře, dobře!“ zabručel Alisan a vedl je po dalších schodech na nižší platformu, přímo pod první článek obrovského řetězu. Tam Arila uviděla něco, z čeho se jí udělalo zle.

Na spodní straně řetězu visela dlouhá hadovitá struktura připomínající několik dostavníků připojených za sebe. Byly vysoké a široké, v tuto chvíli k nim vedly i malé schůdky do otevřených dveří, ale když se podívala kousek před stroj, spatřila nekonečnou propast, vyhloubenou až do samotného srdce hory, odkud se linula matná

oranžová záře. Připadala si, že stojí na okraji obrovské sopky, zatočila se jí hlava a couvla.

„To se do města lidi dostávají tímhle?!“ ukázala na stroj, který měl očividně cestovat nahoru po dlouhém řetězu až ke kusu vznášejícího se kamene, kterému tady říkali Raalma.

„Ano, jak jinak?“ odpověděl Alisan. „Přepravníky cestují v obou směrech, nachystal jsem vám nejlepší místa vepředu, pojďte!“

„Tohle nepůjde,“ odmítla rázně a cítila studený pot na čele. „Tohle je úplný nesmysl! Podívej, čím to drží na řetězu!“

Arila ukázala na mrzkou konstrukci nad každým z vozů, kterou tvořily dlouhé půlobruče, jež se zachytávaly do jednotlivých ok řetězu.

„Můžu tě ujistit,“ uklidňoval ji Aradan, „že je to naprosto bezpečné. Denně tudy proudí stovky a tisíce lidí.“

„Tak ať, nejsem sebevrah.“

„Mám tě na cestu uspat?“ zeptala se jí Dola.

„Nemůžeš mě prostě přenést nahoru?“ podívala se na Aradana. „Jsi Splétač. Máme i dalšího. To mi neříkej, že do města nevede žádná další cesta.“

„Ale...“ koktal Alisan. „Připravil jsem vám i občerstvení a průvodce městem, to přece nemůžete odmítnout. Čekala vás cesta od první ulice až k té sedmnácté a prohlídka Oka Raalmy!“

„Odmítám. Děkuju,“ založila si Arila ruce.

Aradan si vyměnil s otcem pohled a pak se podíval zpět na Arilu. „Můžu nás přenést nahoru, přistaneme na jednom z míst určených pro Splétače. Jsi si jistá?“

„Bezpochyby.“

„Dobrá tedy,“ přikývl Aradan, přiložil ruku na hrud' a s jemným potáhnutím mu do ní padl ostrý azurový krystal Aruuny. Obrátil lahvičku aury hrdlem k zemi, odzátkoval a opatrným natočením nechal zářivý proud namodralého kouře vstoupit do krystalu. Myšlenkou ho nechal zmizet a oči mu ožily modrou barvou. Arila si všimla, že Alisan při tom málem obrátil oči v sloup.

„Připraveni?“ zeptal se Aradan a natáhl ruku k obloze, směrem k létajícímu městu.

Arila děkovně přistoupila blíž a připojili se i Harari a Dola. Chvíli se nic nedělo, ale pak se svět kolem otrásl, jako by na hladinu jezera zafoukal silný vítr.

Arile cvaklo v uších, když se ocitla v prostorné kruhové místnosti osvětlené pouze několika ozdobnými štěrbinami ve špičce půlkruhového stropu. Mezi stříbrnými sloupy všude kolem stáli vojáci, dlouhá kopí namířená rovnou na ně.

Aradan vyrazil kupředu se vztaženou rukou a vytáhl náhrdelník s placatou, detailně zdobenou značkou a vojáci kopí namířili zpět ke stropu.

Arila žasla, jak jsou všichni dokonale vycvičení. Vojáci v Nurheimu uměli zacházet s meči a kladivy, ale i v oddílu to byli spíše jednotlivci. Tady se zdálo, že vojáci jednají jako jeden muž. Na okrajích jim pláty zdobily modré florální vzorce, části kyrysu v ostré přední špičce zapadaly dokonale do sebe a helmy s dlouhou nosní krytkou korunovaly modré štrápce, sahající až do poloviny zad. Arila se pohledu na ně nemohla nabažit i přes to, že je nezaujatě, až téměř otráveně odháněli ze zdobeného kruhového podstavce, na kterém teď stáli.

Dola ukázala na Aradanův náhrdelník. „Kde se dá něco takového sehnat?“

„Pouze pro vybrané Splétače, obávám se,“ usmál se a ukázal jim stříbrnou značku, na které bylo v trojúhelníku znázorněné město a jeho vysoké věže, ta nejvyšší úplně ve středu. Přímo pod tímto trojúhelníkem byl další, převrácený vzhůru nohama s ostrými hranami znázorňující hrubý kus kamene, na kterém Raalma létala, to vše zdobené nespočtem vlnících se stuh. „Nechceme, aby do města mohl vstoupit jen tak někdo,“ řekl Aradan, otevřel dveře a pobídl trojici, aby prošla.

Arila si připadala, jako by vstoupila do úplně jiného světa.

Široká ulice byla dlážděná dokonalými čtvercovými kameny a lemovaná dlouhými balvany zdobenými rytinami, které bledě modře světlkovaly. Každý z nich byl jedinečné umělecké dílo, které ale okamžitě ztrácelo na kráse v porovnání s domy kolem.

Dvou- a třípatrové budovy z šedých cihel byly pokryté dlouhými pruhy zářivé barvy, které se jako kořeny nádherné rostliny rozrůs-

taly okolo oken se zdobenými parapety, procházely pod žlaby pro dešťovou vodu, obtáčely se okolo dveří z tmavého dřeva a ladně pluly dál po ulici, zatímco ji osvětlovaly příjemnou azurovou září.

Ženy na sobě měly teplé oblečení z tmavě hnědé kůže, zpod které vykukovaly chomáče měkké sněhové kožešiny. Vlasy nosily povětšinou sčesané do drdolu, jiné zase spletené po stranách do copů. Některé měly tmavé kalhoty, jiné sukně s vlečkami z bílomodré látky.

Muži volili tmavé kožené kabáty s dlouhými rukávy, jiní se spokojili pouze s vestou, pod kterou skrývali teplé oblečení. Vousy zde byly očividně oblíbené, ať už dlouhé, nebo perfektně zastřižené.

Kolem prosvištěl vysoký vůz, který netáhli koně, ale tlačili tři mladí chlapi a jedna dívka. To nejzvláštnější bylo, že se vůz vznášel nad zemí a neměl kola.

„Vítejte v Raalmě, městu v oblacích,“ usmál se Aradan a pobídl je směrem doprava k malé křižovatce, za kterou se v dáli tyčila vysoká věž rozrážející rychle plující mraky za doprovodu téměř nepatrných azurových záblesků.

„To je Čepel,“ vysvětloval Aradan, „věž s obrovským zvonem přímo uprostřed města. Můj otec nás chtěl vzít kotvištěm Verusi na jihu města. Bylo by to ideální, protože přímo odtamtud začíná číslování ulic, které od jedničky pokračuje až k sedmáctce, kde je právě tahle věž. A mimo jiné Oko Raalmy. My teď jdeme z druhé strany, od třicet čtyřky.“

„Všude kolem je tolik aury,“ poznamenal Harari, který se opíral o hůl, zatímco se snažil udržet krok.

„Říkal jsem ti to, jsme tak vysoko, že aura nemusí ani sestupovat.“ Aradan Arile ukázal na prodejce s malým vozíkem, který zrovna dokončil prodej, cvakl páčkou a vozík se krokem rozjel sám kupředu. „Pohání celé město. Voda, kanalizace, nástroje... Máte velké štěstí, za pár dní začne oslava Astuonu, svátku hvězd.“

Arile připadalo zvláštní, že se lidé ve městě chystají slavit svátek za dva dny, když už dnes mělo dojít k pádu Černé hvězdy. Ale možná právě to byl důvod k oslavám. Viděli v tom odboj proti zlu? Od míтали možnost, že by mohli prohrát? Bylo na tom cosi drze hrdinského.

Aradan za chodu ukázal na sadu krabic, ze kterých dvě děti právě vybíraly žluté poskládané papírové lampiony. Muselo jich tam být nejméně několik stovek.

„Zapálíš maličkou svíci,“ pokračoval Aradan, „a teplo vynese balon na oblohu, kde se tvé přání dostane až ke hvězdám, k těm, kteří už tady s námi nejsou. Svátek Astuon je nádherná podívaná.“

Přešli do další ulice a Arila si všimla, že všechny domy jsou postavené v dokonalém šachovnicovém uspořádání – a co více, každá z cest byla označená. Ty, které vedly od západu na východ, byly očíslované a ty, které je kolmo protínaly, byly označeny písmeny. V životě neviděla místo, které by bylo takto přehnaně uspořádané, připadalo jí, že ani kamínek není na zemi tam, kde by neměl být.

„Jak jste vůbec mohli něco tak bezchybného postavit?“ zeptala se. „V Nurheimu se nám ulice proplétají a točí. I v Nirturimaně...“

Aradan se hrdě usmál. „Raalma je město cestovatelů a kartografů. Skáčíme po světech, prohledáváme ty nejvzdálenější kouty a říká se, že původní architekti prošli celý svět, aby z něj to nejlepší spojili právě do jednoho města.“

Vyhnušli se dalším dvěma povozům bez kol, přešli ulici a Arila si na protější straně všimla něčeho zvláštního. Byla to vysoká postava, mnohem vyšší než jakýkoli obyvatel města. Tenké paže visely podél vyzáblého trupu, ale co ji šokovalo nejvíce, byla modrá barva kůže. Teprve když se postava otočila, spatřila dva průhledné zatočené růžky mezi černými vlasy a tvář s obrovskými očima a malými ústy.

Okamžitě se obrátila na Dolu, která si tvora také prohlížela.

„Bal-Mara,“ zašeptala Dola, když se postava ztratila za další ulicí. „Nikdy jsem žádného z nich neviděla na vlastní oči.“

„Bal-Mara...“ opakovala Arila. „To je národ?“

„Rasa.“

Arila se nemohla ubránit porovnání. „Vypadal jako ty, akorát...“

„Víc?“ zvedla Dola obočí.

Měla pravdu. Bal-Mara byl vysoký jako Dola, ale převyšoval ji. Její kůže byla bledě modrá, tu jeho zdobila sytá modř. Oči měl oproti Dole větší a rohy, i když kratší, měl širší v základu. „Proč vypadá tak podobně?“